

Linnéuniversitetet

Kalmar Växjö

Självständigt arbete I, 15 hp

Teater för barn – spelar det någon roll?

En kvalitativ studie av två yrkesverksammas syn på att spela professionell teater för skolbarn

Författare: Ellinor Hammar & Lisa Brolin

Handledare: Martin Hellström

Examinator: Åsa Nilsson Skåve

Termin: HT22

Ämne: Svenska språket/litteraturvetenskap

Nivå: Grundnivå

Kurskod: 1GN01E

Linnéuniversitetet
Kalmar Växjö

Abstract

Syftet med studien är att undersöka hur två yrkesverksamma personer inom regionteater upplever hur det är att arbeta med teater för skolbarn. Den teoretiska utgångspunkten för studien är fenomenologisk då det är två personers erfarenheter och upplevelser som lyfts fram. Studien är kvalitativ och datainsamlingen gjordes genom semistrukturerade intervjuer. Resultatet visar att teater är viktigt för barns personliga utveckling och deras förståelse för omvärlden. En av de utmaningar som beskrivs av respondenterna är kopplad till den miljö där föreställningarna framförs i skolsammanhang eftersom den upplevs som okontrollerbar. Ytterligare en utmaning som framkommer är när teaterns och skolans förväntningar skiljer sig åt. Det finns även en stor variation mellan kommuner när det gäller att köpa in teaterföreställningar för skolbarn.

Nyckelord

Barnteater, skolbarn, teater, teater för skolbarn

Keywords

Children's theatre, school children, theatre, theatre for school children

English Title

Theatre for children – does it matter?

A qualitative study of two professionals' views on performing theatre for school children

Tack

Vi vill tacka vår handledare Martin som snabbt bistått med tips och råd när vi behövt det. Vår handledningsgrupp har också hjälpt och stöttat, så tack även till er. Slutligen vill vi rikta ett stort tack till Skådespelaren och Konstpedagogen för ert deltagande i studien.

Linnéuniversitetet
Kalmar Växjö

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	<i>Syfte och frågeställningar</i>	2
2	Bakgrund	2
2.1	<i>Tidigare forskning</i>	2
2.2	<i>Teoretiska utgångspunkter</i>	4
3	Metod	5
3.1	<i>Urval</i>	5
3.2	<i>Metodval och genomförande</i>	5
3.3	<i>Analysmetod</i>	6
3.4	<i>Metodkritik</i>	6
3.5	<i>Forskningsetiska överväganden</i>	7
4	Resultat och analys	7
4.1	<i>Varför barnteater är viktigt enligt respondenterna</i>	7
4.2	<i>Utmaningar med att spela teater för skolbarn</i>	9
4.3	<i>Det pedagogiska samarbetet med skolan</i>	14
4.3.1	<i>Analys av resultat</i>	17
5	Diskussion	20
5.1	<i>Vidare forskning</i>	23
	Referenser	24
	Bilagor	
	Bilaga A - Intervjufrågor	1
	Bilaga B - Medgivande av deltagande i studie	2

1 Inledning

Under 1900-talet genomgick barnteaterföreställningarna en stor förändring i hur professionell teater gestaltade barn och barndom utifrån rådande samhällssyn. De inledande åren kännetecknades av sagoberättande eftersom det ansågs att barns utveckling främjades av sagoläsning och av att ta del av olika konstformer. Genom sagorna skulle barnen även utveckla sin moral och få en känsla för rätt och fel. Under andra halvan av 1920-talet blev det pedagogiska syftet alltmer framträdande och i flera svenska städer började samarbeten mellan skolan och teatrarna växa fram. Syftet var att göra teater tillgänglig för alla barn samtidigt som den skulle fungera som ett komplement till skolans undervisning. Barnteaterföreställningarna gick under början av 1980-talet in i en ny fas där sagan inte längre stod i fokus och den tydliga skillnaden mellan rätt och fel inte längre var det viktiga. Det skedde ett skifte inom barnteater från ett vuxenperspektiv till att tabubelagda och svåra ämnen som förlust, smärta och dödsfall behandlades utifrån ett barnperspektiv. Synen på att framhäva barnets perspektiv och att göra teater om svåra ämnen håller i sig och känns helt naturligt i dagens samhälle. Dock är det viktigt att ha i åtanke att det är vuxna som skriver, spelar och tar med barn på teater vilket innebär att barnteater ändå sker på vuxnas villkor (Helander 2014:18 – 23).

Vår studie är en empirisk studie där vi vill undersöka hur två yrkesverksamma personer inom teaterområdet upplever sitt uppdrag att spela teater för skolbarn. Vi har båda ett intresse för drama och teater och vill därför studera hur teater kan fungera som ett komplement till den ordinarie undervisningen i skolan. I syftet för kursplanen i svenska för grundskolan står att ”I mötet med olika typer av texter, scenkonst och annat estetiskt berättande ska eleverna ges förutsättningar att utveckla sitt språk, den egna identiteten och sin förståelse för omvärlden.” (Skolverket 2022:224). Genom att ta del av olika estetiska

uttrycksformer kan vi dels lära oss mer om våra egna tankar och känslor, dels få en ökad förståelse för hur andra människor tänker och känner. Alla människor är olika och för vissa elever kan det underlätta att ta till sig information genom visuella framställningar snarare än i skriftlig form (Rasmusson & Erberth 2016:14). Med detta i åtanke syftar studien till att utforska området teater för skolbarn då vår uppfattning är att drama och teater inte inkluderas som en självklar del i undervisningen.

1.1 Syfte och frågeställningar

Studiens syfte är att undersöka hur två yrkesverksamma personer inom teaterområdet upplever hur det är att arbeta med teater för skolbarn. Vi vill undersöka vad dessa personer tycker är viktigt med barnteater, vilka eventuella utmaningar som finns kopplade till att spela teater för skolbarn samt hur det pedagogiska samarbetet med skolan ser ut.

Utifrån syftet formulerades tre forskningsfrågor:

- Varför är barnteater viktigt enligt respondenterna?
- Vilka är utmaningarna med att spela teater för skolbarn?
- Hur ser det pedagogiska samarbetet med skolan ut?

2 Bakgrund

I följande stycke presenteras tidigare forskning inom området barnteater följt av teoretiska utgångspunkter för studien.

2.1 Tidigare forskning

En positiv aspekt av teaterbesök som arrangeras i en skolkontext är att även de barn som annars inte skulle få ta del av teater har möjlighet till detta (Lidén 2022). I en studie av Brinch (2018) framhålls att teater vidgar vårt perspektiv på omvärlden, andra människor och oss själva. Det leder till en personlig utveckling och ett nytt sätt att se på världen. Vidare innebär detta att en större förståelse gentemot andra människor skapas.

Hald (2015) beskriver i sin studie ett antal utmaningar med att spela teater för skolbarn. Några av de aspekter som tas upp är att spela i en miljö som inte är anpassad för teater samtidigt som det finns förväntningar på att innehållet ska ha en pedagogisk koppling. Utöver detta ska skådespelarna hitta ett sätt att förhålla sig till en ung publik vars erfarenhet av teater är begränsad. Skådespelarna behöver även vara beredda på att föra en dialog med publiken både innan, under och efter föreställningen. Detta innebär att det är viktigt att skådespelarna känner ett genuint intresse för sin publik. Även Lidén (2022) beskriver att förhållandet mellan vuxenvärlden och barnvärlden kan utgöra utmaningar när det gäller barnteater. Det faktum att teatern är utformad av vuxna och att det även är vuxna som följer med barnen på teater innebär att barnen i publiken inte själva har valt att vara där. Det finns fördelar med att gå på teater inom skolans ramar för de barn som annars inte hade fått ta del av teater men det finns även utmaningar förknippade med mötet mellan teatervärlden och skolans värld.

I en studie av Lorentzon (2018) beskrivs att de pedagogiska värden som existerar inom skolans värld med fördel kan behandlas genom att eleverna får uppleva teater. I en teaterföreställning kan ämnen som identitet, värdegrund och demokrati synliggöras och behandlas. Teater kan därför göra det möjligt för eleverna att uppleva en slags identifikation med det som händer på scenen vilket i sin tur bidrar med en möjlighet till personlig utveckling hos individerna. Vidare beskriver Lorentzon (2018:19) att barnrättskonventionens artikel 31 om barns rätt till vila, lek och fria deltagande i det kulturella livet har varit avgörande för barnkulturens utveckling i Sverige. Den kom på 1990-talet och begrepp som barnperspektiv och barnens bästa etablerades. Barnets delaktighet och inflytande i allmänhet blev mer framträdande och det skrevs även in i läroplanen. Sedan dess har barnkulturen stärkts på så vis att barnen har fått en viktigare position i samhället.

Lorentzon (2018:20) skriver även att skolan kan ses som en viktig samarbetspartner för att tillgodose barns rätt till teater. Dock är samarbetet mellan scenkonstproduktion och skola inte alltid problemfritt. Lärarnas uppdrag är att eleverna ska ta till sig kunskaper och teaterkonstens uppdrag ser lite annorlunda ut vilket kan göra att mötet blir komplext.

I Halds (2015) studie redogörs för att upplevelsen av en teaterföreställning kan nå en ny dimension genom att ett pedagogiskt samtal förs med barnen i direkt anslutning till föreställningen. Genom det pedagogiska samtalet kan dilemman som togs upp i föreställningen diskuteras. Barnens reflektioner står i centrum och det är därför deras tankevärld som är huvudfokus. De vuxna är därför inte drivande i samtalet utan antar en mer passiv roll. Även Lidén (2022) lyfter fram det pedagogiska samtalet i klassrummet som en del i att bearbeta intrycken från en teaterföreställning. Samtalen ger utrymme för att synliggöra vad eleverna har tagit med sig från föreställningen och vilka delar som har gjort intryck på dem.

2.2 Teoretiska utgångspunkter

Studien utgår från en fenomenologisk ansats genom att de intervjuades uppfattningar och erfarenheter synliggörs. Fenomenologin kännetecknas av ett tolkande och beskrivande synsätt snarare än mätning och analys. Inom fenomenologin benämns begreppet *livsvärld* vilket syftar på en persons genomlevda livserfarenhet. *Livsvärlden* är alltså den verklighet som en människa upplever som sin verklighet. Den subjektiva *livsvärlden* präglar därför den enskilda individens sätt att se på sig själv och hur personen förhåller sig till andra människor (Stensmo 2002:107). I denna studie intervjuas endast två personer och det är deras upplevelser, erfarenheter, uppfattningar, övertygelser och känslor som lyfts fram (Denscombe 2017:187). Syftet är att få en tydlig bild av hur de två yrkesverksamma upplever sitt yrke när det handlar om att spela teater för skolbarn. Inom fenomenologin är det inte

analyser och förklaringar som är det viktiga utan fokus ligger på att gå på djupet kring den intervjuades erfarenheter och upplevelser. Svaren ska återges så autentiskt som möjligt i studien (Denscombe 2017:191). Resultatet av denna studie kan därför inte generaliseras utan speglar endast upplevelser och uppfattningar hos de två individer som intervjuats.

3 Metod

I följande avsnitt presenteras urval, metodval, genomförande, analysmetod, metodkritik och etiska överväganden för studien.

3.1 Urval

Studiens syfte är att undersöka hur två yrkesverksamma personer inom teater ser på arbetet med att spela teater för skolbarn. Då studien utgår från en kvalitativ ansats fokuserar intervjuguidens frågeställningar individens upplevelser och erfarenheter av att göra teater för skolbarn. Urvalsprocessen inleddes med att ett mejl skickades till två länsteatrar med en förfrågan om att få intervjua en person som var involverad i en föreställning som riktar sig till skolbarn. Anledningen till att de som intervjuas skulle vara involverade i en föreställning vid intervjutillfället var för att få en så bred bild som möjligt av personens upplevelser och erfarenheter. En skådespelare och en konstpedagog valdes ut för intervju och intervjuerna utfördes på respektive persons arbetsplats.

3.2 Metodval och genomförande

För att besvara studiens forskningsfrågor utfördes semistrukturerade intervjuer med två yrkesverksamma personer inom teaterområdet. Intervjun är den vanligaste metoden för datainsamling inom fenomenologin. Den som intervjuar får genom frågor tillgång till den intervjuades medvetande för att skapa sig en bild av personens erfarenheter och upplevelser (Stensmo 2002:119 – 123).

Intervjuguiden består av öppna frågor som formulerats utifrån studiens syfte och forskningsfrågor (se bilaga A). Då intervjuerna var semistrukturerade utgick vi från samma frågor vid båda intervjutillfällena men det fanns utrymme för den intervjuade att utveckla sina svar. Semistrukturerade intervjuer ger även en flexibilitet för den som intervjuar gällande ordningen som frågorna ställs samt ger möjlighet att ställa följdfrågor utifrån svaren som ges (Denscombe 2018:269).

Den första kontakten med deltagarna togs via mejl och då bestämdes även tid och plats för intervjun. Intervjuerna genomfördes sedan på respondenternas arbetsplatser. Innan intervjun fick respondenterna skriva under ett formulär där de gav sitt godkännande till att delta i studien. I formuläret fanns även information om studien och att intervjuerna skulle spelas in för att underlätta den efterföljande analysen (se bilaga B).

3.3 Analysmetod

Analysen och bearbetningen av det insamlade materialet påbörjades efter att båda intervjuerna genomförts. För att sammanställa data transkriberades intervjuerna och därefter genomfördes en innehållsanalys för att skapa kategorier och för att strukturera materialet (Denscombe 2018:402). Kategorierna utgår från forskningsfrågorna och svaren från intervjuerna har delats in utifrån vilken av frågorna de har besvarat.

3.4 Metodkritik

Två intervjuer gjordes med två verksamma personer inom regionteater, en skådespelare och en konstpedagog. Valet av två olika yrkesroller var från vår sida medvetet eftersom vi ville ha en bredd på svaren. Både skådespelaren och konstpedagogen interagerar med barnen i sin yrkesroll, dock på olika sätt. Nackdelen med två olika yrkesroller är att svaren inte kan ställas mot varandra på samma sätt som om två personer med samma yrkesroll hade intervjuats.

Observationer genomförs ofta som ett komplement till intervjuer. Med hänsyn till tidsaspekten har det inte utförts några observationer i studien. Om observationer hade gjorts hade detta inneburit ett bredare underlag att analysera.

3.5 Forskningsetiska överväganden

Att följa god forskningssed och att förhålla sig till de regler som finns är viktigt. De fyra forskningsetiska principerna informationskravet, samtyckeskravet, konfidentialitetskravet och nyttjandekravet måste tas hänsyn till när en studie utförs (Vetenskapsrådet 2017). Studiens två respondenter har fått skriva under ett formulär för medgivande av deltagande i studien. På formuläret informeras de om att deras identitet och arbetsplats kommer att hållas anonyma. Vi har dock valt att benämna respondenterna i studien utifrån deras två olika yrkesroller då vi anser att det är relevant för studien.

4 Resultat och analys

I följande stycke presenteras och analyseras resultatet av intervjuerna utifrån tre kategorier. Kategorierna är ”Varför barnteater är viktigt enligt respondenterna”, ”Utmaningar med att spela teater för skolbarn” och ”Det pedagogiska samarbetet med skolan”. Kategorierna utgår från forskningsfrågorna.

4.1 Varför barnteater är viktigt enligt respondenterna

Skådespelaren hänvisar till Barnkonventionen och påpekar att det är vår uppgift som vuxna i samhället att ge barnen möjlighet att uppleva kultur. I citatet nedan beskriver Skådespelaren sitt eget behov av kultur.

Sen så är det för mig personligen, konst och kultur är livsviktigt. Alltså om jag har det tufft så är det är det konsten jag. Jag läser en bok eller lyssnar på musik eller ser teater alltså det är ju det som gör oss till människor (Skådespelaren).

Skådespelaren beskriver vidare att då barn befinner sig i en ständig förändringsprocess är de med om mycket i sina liv. Därför kan kulturella upplevelser hjälpa dem att bearbeta händelser och känslor i livet. Hen vidareutvecklar sitt resonemang genom att hänvisa till den teaterföreställning hen är involverad i vid intervjutillfället. I följande citat beskriver Skådespelaren innehållet i föreställningen och hens uppfattning om syftet med att framföra den.

Och just den här föreställningen handlar om barn som lever i vanvård för att föräldrarna missbrukar. Så för oss var liksom syftet väldigt givet när vi spelade för man vet ju att i nästan varje publik så sitter det nån vars föräldrar inte har lämnat soffan på flera år. Det behöver inte vara missbruk utan det kan vara typ psykisk ohälsa så då var det givet att vi spelade för det barnet (Skådespelaren).

Skådespelaren beskriver vidare hur en elev med svårigheter kan känna igen sig i en karaktär och återknyter samtidigt till den uppgift som hen som vuxen har att ge barnen möjlighet till kulturella upplevelser.

Den kommer till klassrummet och så ska man sitta still och sen går inte det och alla tycker att barnet är "skitjobbigt" så vi spelade också för alla "jobbiga" barn. Som kanske vill vara duktiga men har man inte ätit sen lunchen dagen innan så är man inte så kompetent liksom. Då klarar man det inte. Jag tycker att det är dels vårt ansvar men även en gåva till barnen (Skådespelaren).

Även Konstpedagogen lyfter fram igenkänning som en viktig aspekt i varför teater är viktigt för barn. Hen beskriver att teater ger möjlighet till att få "spegla sig" i en annan människa och att känslan av igenkänning förstärks ytterligare genom efterföljande pedagogiska samtal. Konstpedagogen berättar om sina erfarenheter från den föreställning hen vid intervjutillfället är involverad i. Följande citat beskriver Konstpedagogens upplevelse av igenkänningsaspekten i de samtal som sker i direkt anslutning till teaterföreställningen.

Igenkänningen och att de får spegla sig i andra tänker jag. I plexiglaspoesin så upplever jag att de får höra sina egna ord och tankar men de får också höra om att vara nervös eller att må illa, man är inte själv om det. Hela klassen sitter ju där. Och det blir också så att man kan prata om det utan att det blir utsättande för någon. Det är fler som känner likadant. Den speglingen känns fin (Konstpedagogen).

Konstpedagogen påpekar att ett pedagogiskt samtal efter teaterföreställningen ger eleverna möjlighet att upptäcka gemensamma känslor och erfarenheter inom klassen. Hen påpekar även att om samtalet sker i direkt anslutning till föreställningen ökar chanserna för ett givande samtal eftersom eleverna har upplevelsen i färskt minne. Skådespelaren nämner även en situation där det framkom att en föreställning också kan bidra till att eleverna får en ökad förståelse för andra människor och för deras livssituationer.

Ja och man märker också att det var många berörda lärare som såklart är insatta i elevernas problem med exempelvis fosterföräldrar och liknande. Det var någon som sa att den var tacksam för att det här kommer att öka förståelsen hos de andra i klassen. Så då är det ju en annan typ av efterarbete (Skådespelaren).

Konstpedagogen beskriver att konst väcker känslor och att hen brukar prata med skolbarnen om att det är okej att visa de känslor man upplever.

Vi brukar också prata om det både före och efter föreställningar att konst väcker känslor. Att man får känna känslor när man ser teater. Är det kul ska man skratta och blir man ledsen så är det också okej liksom (Konstpedagogen).

4.2 Utmaningar med att spela teater för skolbarn

Skådespelaren upplever att det är skillnad mellan att spela teater för barn och vuxna. Vuxna är införstådda med vad det innebär att gå på en längre teaterföreställning och förbereder sig innan. Hen berättar vidare att skolbarnen ibland inser att de behöver gå på toaletten mitt under en föreställning vilket

kan utgöra ett störningsmoment. Hen menar också att det kan vara så att vissa skolbarn uppträder stökigt eftersom de inte har ätit ordentligt innan.

Skådespelaren beskriver även utmaningar med att spela teater i en skolmiljö.

Detta blir synligt i nedanstående citat.

Om man har byggt upp det i en gymnasal och så är det en gymna som pågår på andra sidan så kommer det in en gympalärare och bara oj ursäkta. Så det är alltså en okontrollerad miljö men det är också väldigt häftigt såklart att spela i en gymnasal på deras skola och så kommer de in och ser att allting är annorlunda för det är liksom en gigantisk scenografi och massa lampor (Skådespelaren).

Utmaningar med den fysiska miljö där teaterföreställningen äger rum är även något som Konstpedagogen påpekar. Hen beskriver att skolbarnen ofta får sitta på träbänkar i en gymnastiksal och att bänkarna är väldigt obekväma. Hen märker speciellt av att äldre barn har svårt att sitta still och att det kan leda till att det blir en orolig stämning i gruppen. Vidare menar Skådespelaren att mobiltelefoner utgör en utmaning för dem som står på scenen. Hen beskriver att det inte enbart är skolbarnen som använder mobilen under föreställningar utan även lärare. Detta beskrivs i följande citat.

Och de problemen vi har med mobiler när vi spelar för barnen är ju även att lärare sitter med mobilerna. Anledningen till att man blir irriterad på lärarna är ju för att de är vuxna (Skådespelaren).

Skådespelaren redogör vidare för hur hens acceptans är större när det gäller skolbarns användande av mobiltelefoner.

Alltså om det sitter en fjortonåring och är störig, visst jag blir irriterad men det är ett barn som jag inte vet något om. Dels kanske den inte har ätit frukost och vad hände innan det här? Har den aldrig varit på teater förut så behöver jag ju bemöta den med att det här är helt nytt för dig. Så där kan det vara att man förstår att det är ett ointresse eller att de är ovana eller så (Skådespelaren).

Vidare beskriver hen att utmaningarna med mobiltelefoner inte enbart uppstår när en teaterföreställning spelas i skolans lokaler utan även när skolorna besöker teatern.

Sen är det också väldigt kul när barnen kommer hit, så utmaningen är väl att få så bra förutsättningar för dem som möjligt att vi ska få ett så bra möte som möjligt. Vissa lärare samlar in mobilerna, då behöver inte vi hålla på det är liksom färdigt. Men vissa gör inte det och då så ser man hur några, de tar selfies och då får de en sämre upplevelse för alltså de är ju någon annanstans när teater handlar om att vara tillsammans här och nu (Skådespelaren).

Under båda intervjuerna framkommer åsikter gällande skillnaden mellan att spela teaterföreställningar ute på skolorna och att eleverna kommer till teatern. Konstpedagogen uttrycker att hen uppfattar att det ibland kan uppstå en viss problematik kring att spela teater i skolor. Skådespelaren beskriver däremot utmaningar som kan uppstå när skolbarnen kommer till teatern för att se en föreställning. Deras uppfattningar beskrivs i citaten nedan.

På vissa grupper kan jag märka att de är kvar i skolan. Så de tappar liksom det här, oj har vi gäster här. De är liksom kvar i skolan med allt vad det innebär, exempelvis att hålla uppe roller och status bland kompisar. Det är en stor skillnad mot när barnen kommer hit till teatern (Konstpedagogen).

Men det kan också vara när dom var här till exempel så var det inte så bra kommunikation mellan publikvärdarna och oss. Vilket gjorde att de fick, inte en utskällning där nere, men de blev skarpt tillsagda vilket vi kände av när de kom upp att de blir liksom lite avvisande (Skådespelaren).

Vidare beskriver Skådespelaren utmaningen med att utforma miljöerna på ett sådant sätt att skolbarnen känner sig välkomna när de besöker teatern.

Så vi håller ju också på, hur ska rummet där nere se ut? Det är väldigt ödsligt. Hur ska ett barn känna sig tryggt när det kommer hit. Så det är liksom hela vägen fram till föreställningen (Skådespelaren).

Ytterligare en utmaning som beskrivs är hur den som står på scen ska hantera en stökig publik. Skådespelaren beskriver detta i följande citat.

Och sen är det ju nämen vad händer om det är stökigt i gruppen. Ska man bryta? Sånt där är det ju utmaningar med att spela för barn. Det är ingen lydig publik. Vuxna kan ju också sitta med sina mobiler men de har betalt pengar för att se. Barn har ju bara blivit tillsagda att se på teater (Skådespelaren).

Även Konstpedagogen beskriver ett tillfälle när de valt att avbryta föreställningen.

Det var två elever som inte kunde vara tysta. När det har kraschat och elever har stört under föreställningen. Då har jag känt som pedagog att här har jag ett ansvar att gå in tack vare att det är i direkt anslutning. Så har jag ansvaret att prata om situationen. Förra veckan var ett sånt tillfälle (Konstpedagogen).

Hen beskriver vidare hur hen i sin roll som Konstpedagog hanterade situationen.

Jag har ju ett planerat efterarbete men jag får ju vara flexibel och ibland justera det. Så förra veckan hade vi ju pratat innan föreställningen om det här med att vara publik. Och så händer det ändå, det är några som inte klarar av situationen att sitta där. Att lyssna eller ta in. Det kan ju också bero på så många olika saker. Är det första gången, för nära scenen, är man nervös kan man bete sig konstigt (Konstpedagogen).

Konstpedagogen beskriver vidare hur hen valde att agera när situationen uppstod. Detta beskrivs i följande citat.

Där måste jag vara rätt rak med att nu upplevde jag det här. Att det vi hade pratat om innan. Där frågar jag hur de upplever att det gått. Hur gick det att vara publik? För det gick ju inte så bra. Det sa jag inte men då pratade vi en stund kring det och sen kunde vi göra projektet. Jag sa till dom att jag vill gärna veta nu om ni är med mig nu i det här projektet. Och föreställningen handlar ju om en ny chans. Om nåt går fel hur gör man då (Konstpedagogen).

Skådespelaren beskriver vidare att relationen mellan dem som arbetar på teatern och lärarna ibland kan utgöra en utmaning i sig. Hen beskriver att det kan uppstå brister i kommunikationen och att teaterns förväntningar och skolans förväntningar ibland krockar med varandra. I citatet nedan berättar hen om sin uppfattning om när lärare är för fokuserade på att eleverna ska vara tysta under föreställningen. Hen uttrycker dock en förståelse för att lärarna har en annan syn på situationen.

Den där läraren bara sitter och hyssjar hela tiden, den tittar inte utan är bara fokuserad på att säga Tyst tyst! Men de skrattar ju åt oss. Det är du som inte tittar på oss. Sånt där kan uppstå. Att man blir irriterad på lärarna. Jag vet ju att läraren vill att barnen ska uppföra sig, hon eller han känner ju att den vill göra sin uppgift så bra som möjligt. Fast då känner jag att personen saboterar situationen (Skådespelaren).

Hen beskriver vidare att hen även har upplevt att lärare i stället är för passiva vilket beskrivs i följande citat.

Det känns som att teater för barn kan bli ännu bättre om vi förstår varandra lite bättre. Däremot hade vi en föreställning förra veckan då jag tyckte att läraren var alldeles för vek så att säga. Det är ju lättare för den läraren att säga till än för mig att bryta föreställningen, såna där saker är jätteklurigt (Skådespelaren).

Skådespelaren uttrycker dock en förståelse för lärarnas situation i citatet nedan.

Och en del lärare ser man också när man spelar att de kommer ju in med sitt. De har kanske haft en rushig dag och äntligen så kan den bara släppa taget en stund. Så det är ju det att när man spelar teater för barn så spelar man även för vuxna, man spelar för lärarna (Skådespelaren).

Hen utvecklar sitt resonemang genom att föreslå en åtgärd för att underlätta kommunikationen mellan teatern och skolan.

Så det hade jag tyckt varit kul att kanske ha ett projekt som stärker teatern och lärarnas relation. Så lärarna också kan känna sig trygga i att: Ja, jag har varit på

en temadag på teatern så jag känner mig bekväm med att prata om föreställningen med barnen efteråt. För en del lärare har ju inte ens sett teater förut. Sen ska de prata med barnen och tänker usch jag tycker att teater är jättetråkigt eller en del älskar teater och vill liksom skapa egen teater efteråt så det är hela skalan (Skådespelaren).

Skådespelaren går därefter vidare till att beskriva hens syn på relationen till publiken.

Jo, alltså det där övar jag på. Att verkligen känna en stark kärlek för publiken man spelar för. Och det tycker jag att den här föreställningen faktiskt just hjälpte mig med mycket eftersom vi gestaltade ett ”jobbigt barn”. Och det ökar ju verkligen ens förståelse för hur det är att vara ett ”jobbigt” barn. Så alltid när det var ett barn som liksom var ”jobbigt” i publiken så tänkte jag: Ja, där är du ju (Skådespelaren).

Vidare beskriver hen sin upplevelse av hur det var att som nyutbildad börja spela barnteater och hur hen upplever det nu.

Men det var absolut tuffare i början när jag kom från scenskolan och var van vid en tyst publik och så kommer man och spelar för nior och det känns som att man ska bli typ uppäten av publiken. Och det är ju väldigt obehagligt och man är lite utsatt när man står på scen. Så jag tycker verkligen att erfarenhet gör det roligare att spela för barn nu än vad det var för 10 år sedan (Skådespelaren).

4.3 Det pedagogiska samarbetet med skolan

Konstpedagogen beskriver i nedanstående citat hur arbetet med att sälja teaterföreställningar till kommunerna går till.

Vi har en marknadsavdelning som jobbar jättemycket med kontakter med alla kommuner. Dom presenterar alla föreställningar för kultursamordnarna på kommunerna och sen köper kommunerna in teater. Sen beror det ju på vad vi har för föreställningar och sen hänger det på kommunens engagemang. Vi jobbar jättemycket mot kommuner som nästan aldrig köper. Man försöker verkligen fånga in dom kommunerna (Konstpedagogen).

I följande citat beskriver Skådespelaren hur ett förarbete inför en workshop kan se ut.

Jag har hoppat in och hjälpt pedagogavdelningen t. ex när vi har haft dansföreställningar så var det förarbete hos varenda klass som skulle se. Då var jag ute och hade dansworkshops med dem. Så det beror väldigt mycket på vilket projekt det är. I den föreställningen jag spelar nu så är det upp till skolan eller inköparen om de vill ha ett efterarbete så då jag vet inte hur många procent men ett visst antal klasser åker dramapedagogen ut till efteråt (Skådespelaren),

Skådespelaren nämner därefter att material alltid skickas ut till lärare i förväg innan en föreställning.

Men det skickas alltid ut material till lärare innan. Och lärarna ska kunna läsa det här och tänka okej, innan ska vi prata om vad demokrati är eller vad som förväntas av en på en teater. Nåt sånt där och så kan de prata om det i förväg (Skådespelaren).

Konstpedagogen fokuserar på det efterarbete som görs för att bearbeta den föreställning som skolbarnen har fått uppleva. Hen anser att det finns fördelar med att ha det pedagogiska arbetet i direkt anslutning till föreställningen. Hen menar att eftersom eleverna precis har upplevt en föreställning så kan samtalet efteråt bli väldigt givande. Hen beskriver vidare hur hen upplever de samtal som brukar ske några veckor efter en föreställning.

Sen måste jag säga att de gånger jag åkt ut har vi en policy att helst inte längre tid än två veckor efter föreställningen. Men jag har ändå förvånats, eller inte förvånats men jag har blivit glad för de har kommit ihåg direkt. Det var liksom inte alls långt bort för dem. Och de pedagogiska arbetena är jätteuppskattade. Det kan vara skönt för läraren också att det kommer någon utifrån (Konstpedagogen).

Konstpedagogen ger sin bild av lärarnas uppfattning och tankar kring det utifrånperspektiv som de får under det efterföljande pedagogiska arbetet.

Vi vill ju att läraren är med i rummet eftersom barnen är trygga med dem. Men då kan ju lärarna också få se sin klass utifrån. Att de kan få se elever som, nu generaliserar jag men om nån är tyst jämt, det kanske är den som blommar. Eller den som alltid stökar, att den blommar. Och att lärarna får det utifrånperspektivet det tror jag gör mycket (Konstpedagogen).

Hen beskriver vidare den positiva respons de får från lärarna.

Och den responsen får vi från lärare att wow det här har vi aldrig pratat om och wow nu såg jag den eleven liksom. Nu såg jag en annan sida av den (Konstpedagogen).

Konstpedagogen berättar i följande citat hur hen arbetar i sitt nuvarande projekt där det pedagogiska samtalet är i direkt anslutning till föreställningen.

Där börjar jag mitt arbete med att liksom knyta ihop deras upplevelse det dom precis har upplevt genom det vi gör. Föreställningen är 45 minuter så jag brukar börja att göra en liten dramaövning eller dramalek eller egentligen bara en uppvärmning en rörelselek (Konstpedagogen).

Vidare nämner Konstpedagogen projektet ”skapande skola” och de dramaövningar de gör samt de positiva aspekterna av det.

Dramaövningar upplever jag är en sån bra tillgång att använda sig av i en klass. Just det här att bara få röra på sig en stund. Både som lek och att få röra på händer och kropp. Att jobba med kroppen för att stimulera hjärnan. För att orka sitta ner en stund igen. För fokus och koncentration. Samarbetsövningar, och ju äldre barnen blir, värderingsövningar och så (Konstpedagogen).

Skådespelaren beskriver att det finns olika sätt att tolka en föreställning och att samma föreställning kan uppfattas olika i nedanstående citat.

Och där kan man ju, ett samtal efteråt kan ju vara att vissa barn säger att det var så jäkla coolt och en del barn säger mer jag är så glad att min mamma är hemma igen eller så. Det är liksom den spännvidden. Man kan ha ett konstnärligt samtal eller ett samtal om innehållet (Skådespelaren).

4.3.1 Analys av resultat

När Skådespelaren besvarar frågan om varför teater är viktigt för barn nämner hen först Barnkonventionen och att barn har rätt till att uppleva kultur. Därefter utgår Skådespelaren från sina egna upplevelser av vad kulturen har givit hen. Då hen upplever att kulturella upplevelser har hjälpt hen genom svåra perioder i livet appliceras även detta på varför kultur och teater är viktigt för barn. Skådespelaren utgår från sin egen *livsvärld* och sina personliga upplevelser först och inte från ett barnperspektiv. Detta kan tolkas som att hen syftar på hur kultur kan hjälpa människor under hela livet och inte enbart varför exempelvis en teaterföreställning är viktigt för barn i just den stunden som de upplever den. Barnteater är därför viktigt för att eleverna ska få en chans att uppleva kultur och kanske upptäcka att de mår bra av det och att det är något de kan bära med sig genom livet. Utifrån intervjuerna kan slutsatsen dras att båda respondenterna anser att teater är viktigt eftersom det ger en möjlighet till igenkänning för eleverna. Skådespelarens fokus ligger främst på det som sker under föreställningen och den identifiering som eleverna kan känna med en karaktär. Hen ger exempel från den föreställningen hen är aktuell i där de gestaltar ett ”jobbigt barn”. Enligt denna aspekt är därför teater viktigt eftersom eleverna kan upptäcka att de har något gemensamt med någon annan. Även om det är en karaktär i en teaterföreställning gör den visuella upplevelsen att det blir enklare för vissa individer att ta till sig intrycken.

Även Konstpedagogen lyfter igenkänning som en viktig del av barnteater. Dock ligger hens fokus främst på igenkänningen och speglingen som sker mellan eleverna i en klass under ett pedagogiskt samtal. Detta kan tolkas som ytterligare en nivå av igenkänning eftersom eleverna får diskutera sina upplevelser av föreställningen med varandra. Eleverna får dela med sig av sina tankar, funderingar och känslor kring den föreställning som de har upplevt gemensamt. Därefter får eleverna upptäcka att deras upplevelser liknar varandras och att de kan ha mer gemensamt än vad de tidigare trott. Eleverna

får genom denna process ta del av varandra *livsvärldar* vilket kan resultera i en ökad känsla av samhörighet och sammanhållning i klassen. Under intervjuerna framkommer även att teaterföreställningar kan hjälpa eleverna att få en ökad förståelse för personer vars livssituation skiljer sig från den egna. Detta blir synligt i Skådespelarens exempel på när en lärare uttryckte tacksamhet över att teaterföreställningen kunde öka förståelsen i klassen för en elevs livssituation.

Under intervjuerna framkom två kategorier av utmaningar med att genomföra och spela teaterföreställningar för skolbarn. Dels en fysisk aspekt som kopplas till den plats där föreställningen framförs, dels en psykosocial aspekt gällande mötet mellan skådespelare, skolbarn och lärare. Något som framträder i båda intervjuerna är att utmaningarna kopplade till den fysiska miljön och utmaningarna med den psykosociala miljön vid många tillfällen går in i varandra. Det är därför svårt att särskilja de två helt och hållet. Skådespelaren berättar att hen upplever att det är svårt att veta om man bör avbryta en föreställning. Hen ger dock inga specifika exempel på om hen har varit med om detta eller hur en sådan situation kan hanteras. Konstpedagogen beskriver däremot en erfarenhet av att avbryta en föreställning på grund av stökiga elever. Teaterns personal valde dock ändå att stanna och göra det pedagogiska arbetet med eleverna. Det efterföljande samtalet inleddes då med att prata om det som hade hänt. Samtalet inleddes av Konstpedagogen med den öppna frågan ”hur gick det att vara publik?”. Detta kan tolkas som ett sätt att komma åt elevernas upplevelser av situationen. Genom att ställa en öppen fråga i stället för att inleda samtalet med en anklagelse öppnar Konstpedagogen upp för diskussion med eleverna. Tillvägagångssättet ger därför en möjlighet till att ta del av elevernas *livsvärldar* och hur de upplevde situationen för att komma fram till vad som gick fel under föreställningen. Baserat på Skådespelarens och Konstpedagogens erfarenheter kan slutsatsen dras att den okontrollerade miljön utgör en stor utmaning.

Skådespelaren beskriver att hen upplever det som ett stort störningsmoment när lärare fokuserar för mycket på att eleverna ska vara tysta under föreställningen. Hen motiverar detta med att man inte alls behöver vara helt tyst under en teaterföreställning utan att skratt och andra känslouttryck är en del av upplevelsen. Detta är ett tydligt exempel på när teaterns värld och skolans värld krockar på grund av olika förväntningar på situationen. Det kan även ses som ett exempel på när olika individers *livsvärldar* krockar. Från Skådespelarens sida syftar teaterupplevelsen till att förmedla något ur ett konstnärligt perspektiv. I upplevelsen ingår därför att publiken gärna får reagera på det som utspelar sig på scen eftersom det innebär att publiken är engagerad. Från lärarnas sida är det däremot viktigt att eleverna är tysta och koncentrerade under föreställning eftersom de förväntas lära sig någonting. Lärarna vill även ha kontroll över situationen eftersom de inte vill att eleverna ska uppfattas som respektlösa gentemot skådespelarna. Eleverna hamnar därför i en obekväm sits eftersom de inte vet hur de ska bete sig i situationen. Ett exempel på detta är när Skådespelaren pratar om det tillfälle när publikvärdarna gav eleverna en skarp tillsägelse precis innan en föreställning. Tillsägelsen resulterade i att eleverna sedan upplevdes som avvaktande när de kom in i teatterrummet vilket kan tolkas som en reaktion på att inte bli bemötta på ett positivt sätt.

Konstpedagogen beskriver att hen upplever att många lärare tycker att det är skönt när någon utifrån håller i efterarbetet. Detta kan ställas i relation till Skådespelarens förslag angående ett ökat samarbete mellan skolan och teatern där lärare bjuds in till en temadag. Anordnande av temadagar kan ses som ett steg i att underlätta för lärare att utföra sitt eget efterarbete med eleverna. Dock finns då en risk för att behovet av teaterns efterarbete skulle minska. En aspekt som Konstpedagogen anser är fördelaktig när efterarbetet leds av en representant från teatern är att läraren får en möjlighet att se sin klass utifrån.

Hen vidareutvecklar att då läraren blir en åskådare i stället för att hålla i undervisningen får läraren möjlighet att se om eleverna antar andra roller än vad de brukar göra. På detta vis får lärarna se nya sidor av sina elever som de inte kände till. Både Skådespelaren och Konstpedagogen berättar i intervjuerna att efterarbetet kan se olika ut beroende på hur föreställningen är utformad. Efterarbetet består därför inte alltid av ett efterföljande pedagogiskt samtal utan kan även anta en annan form. Dock framkom inga exempel på detta i intervjuerna utan respondenterna pratade i stället om de uppsättningar som de arbetade med vid intervjutillfället.

Under intervjuerna framkom att det pedagogiska samarbetet med skolorna skiljer sig åt mellan olika kommuner. Vissa kommuner köper sällan in föreställningar medan andra kommuner i större utsträckning prioriterar att ge sina elever teaterupplevelser samt pedagogiska för- och efterarbeten. Det är ofta en ekonomisk fråga men kan även bero på hur kulturintresserade beslutsfattarna är. Både Skådespelaren och Konstpedagogen beskriver att marknadsavdelningarna på deras arbetsplatser aktivt arbetar med att även nå ut till de kommuner som inte köper in barnteaterföreställningar i någon större utsträckning.

5 Diskussion

I syftet för kursplanen i svenska står att ”i mötet med olika typer av texter, scenkonst och annat estetiskt berättande ska eleverna ges förutsättningar att utveckla sitt språk, den egna identiteten och sin förståelse för omvärlden” (Skolverket 2022:224). I intervjuerna framkom att både Konstpedagogen och Skådespelaren anser att barnteaterföreställningar ger en möjlighet till identifiering och ökad förståelse för andra människor. Detta kan kopplas till Brinchs (2018:1) beskrivning av hur teater kan vidga våra perspektiv och öka vår förståelse för andra och även oss själva. Utifrån detta kan tolkningen göras

att teater även är viktigt för elevernas förmåga att utveckla empati. Även om man inte kan relatera till allt som händer så kan teaterföreställningar hjälpa eleverna till ökad acceptans och förståelse för andra människor.

I intervjuerna framgår även att de teatrar som respondenterna arbetar på aktivt strävar efter att försöka få de kommuner som inte köper in barnteaterföreställningar så ofta att göra det. För att skapa förutsättningar för att elever ska få uppleva scenkonst är ett sätt att köpa in teaterföreställningar för barn. På detta vis kan kommunerna bidra till att eleverna uppnår målen i läroplanen. I läroplanen specificeras dock inte hur ofta eleverna ska få ta del av scenkonst och andra estetiska uttrycksformer vilket innebär att det är upp till lärarna och kommunerna att tolka hur ofta det ska ske. I de kommuner som inte har möjlighet eller inte prioriterar att köpa in teaterföreställningar för barn finns en risk att högre krav ställs på lärarna att tillgodose detta på annat vis. Det är inte heller så att lärarna alltid har möjlighet att styra hur ofta kommunens skolbarn kan gå på teater. Lidén (2022:240) beskriver att eftersom beslut om hur ofta eleverna får ta del av teater fattas på kommunal nivå är det även så att lärarna blir kommenderade att gå på teater vilket kan påverka deras inställning.

I vår studie har framkommit att det finns utmaningar med relationerna mellan teaterns vuxna, lärarna och eleverna. Teaterpersonalen och lärarna kan ha olika inställningar till vad eleverna ska få ut av en föreställning. Skolan och teatern har även olika sätt att se på hur en publik bör uppträda. Lidén (2022:9) beskriver att skolbarn ofta hamnar i kläm mellan lärarnas och teaterpersonalens förväntningar på hur de ska bete sig i teatersammanhang. Mot bakgrund av detta kan slutsatsen dras att eleverna i en teaterföreställningssituation har svårt att veta vad som förväntas av dem. Det innebär att alla vuxna som är involverade i situationen bör kommunicera med varandra gällande bemötandet av barnen för att inte skapa förvirring hos

eleverna. För att hela teaterupplevelsen ska kännas positiv för skolbarnen krävs att de vuxna skapar en trygg miljö för dem där de blir bemötta på ett betryggande sätt.

Under intervjuerna framkom även att den okontrollerade miljön i skolans lokaler utgör en utmaning för teaterpersonalen eftersom lokalerna inte är anpassade för teaterföreställningar. Skådespelaren berättar att det hänt att de blivit störda under föreställningens gång då en lärare plötsligt har kommit in i lokalen och först då insett att det pågår en föreställning. Den här typen av händelse är svår för skådespelarna att förbereda sig på vilket innebär att utmaningen ligger i att inte veta vad som kan hända. Det okontrollerbara är något skådespelare får lära sig att förhålla sig till och acceptera. Hald (2015) hävdar att man som skådespelare som arbetar med uppsökande teater på skolor måste inse att det kommer inträffa oförutsedda händelser och att dessa påverkar föreställningen. Utmaningen är då att hitta tillbaka till magin som fanns i mötet mellan skådespelarna och publiken innan föreställningen blev avbruten.

Lidén (2022) beskriver teatern som händelse och att även för- och efterarbete ingår i helhetsbilden av en teaterhändelse. Alla delar av händelsen är därför viktiga för att eleverna ska få en positiv upplevelse. Vidare påpekar Lidén (2022:242) vikten av att de barn som upplever en teaterföreställning ska känna sig bekräftade och sedda i mötet med de olika vuxna som är involverade i situationen. I det pedagogiska samarbetet mellan skolan och teatern är för- och efterarbeten en stor del. Genom intervjuerna har framkommit att teatrarna alltid tillhandahåller material innan en föreställning som ett sätt för lärarna att förbereda eleverna. Förarbetet innebär ofta att läraren och eleverna diskuterar ett specifikt ämne som rör teaterföreställningen. Efterarbetet består till stor del av ett efterföljande pedagogiskt samtal. Om samtalet inte sker i direkt anslutning till föreställningen medför detta en extra kostnad för kommunerna

när de köper en teaterföreställning. I intervjun med Konstpedagogen beskriver hen att hen har fått positiva reaktioner från lärare som upplever att det är skönt att en pedagog från teatern håller i efterarbetet. Konstpedagogen framhåller även den positiva aspekten av att läraren då får möjlighet att se sin klass utifrån och upptäcka nya sidor hos sina elever. Detta kan ställas i relation till att lärare är pedagoger vilket innebär att de är kapabla att hålla i ett eget efterarbete. En del lärare kan dock tänkas känna en viss osäkerhet kring hur ett efterarbete bör läggas upp och hur det ska genomföras. Ett efterarbete behöver kanske inte alltid innebära ett omfattande pedagogiskt samtal utan kan vara av enklare karaktär. Hald (2015:192) hävdar att det i en del fall är mer fördelaktigt att inte efterarbeta en föreställning eftersom det finns en risk för att överanalysera och att elevernas upplevelser då förminskas. Detta synsätt krockar dock med skolans pedagogiska uppdrag och det faktum att elevernas kunskaper ska synliggöras och vara mätbara. Efterarbetet ger därför lärarna underlag för att bedöma om eleverna uppnår målen i läroplanen. Det blir tydligt att det finns en motsättning mellan teatervärldens konstnärliga syn på teater där kulturupplevelsen i sig har ett värde och skolans pedagogiska syn.

5.1 Vidare forskning

Vidare forskning skulle kunna vara att undersöka hur lärare upplever teater utifrån ett skolperspektiv. Både deras upplevelser av att besöka en teater med sina elever och av teaterföreställningar i skolans lokaler. Det vore även intressant att undersöka lärarnas syn på för- och efterarbete av en teaterföreställning.

Ytterligare förslag på vidare forskning kan vara att intervjua fler yrkesverksamma angående att spela professionell teater för skolbarn. En sådan studie hade kunnat involvera intervjuer av ett större antal anställda vid olika länsteatrar i hela Sverige.

Referenser

Brinch, Rebecca (2018). *Att växa sidledes: tematik, barnsyn och konstnärlig gestaltning i Suzanne Ostens scenkonst för unga*. Diss. Stockholm: Stockholms universitet

Denscombe, Martyn (2018). *Forskningshandboken - För småskaliga forskningsprojekt inom samhällsvetenskaperna*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur

Hald, Niklas (2015). *Skådespelaren i barnteatern: utmaningar för oss som spelar teater för barn och unga: en doktorsavhandling i praktisk kunskap*. Diss. Stockholm: Stockholms konstnärliga högskola

Helander, Karin (2014). *Barndramatik och barndomsdiskurser*. 2. uppl. Lund: Studentlitteratur

Lidén, Ellinor (2022). *Barnteater som händelse: Barnpublik och vuxenvärldar vid Kulturhuset Stadsteaterns scen i Skärholmen*. Diss. Stockholm: Stockholms universitet

Lorentzon, Ylva (2018). *Öppna världar, slutna rum: Om status och barnkulturpolitik i scenkonstens vardagspraktik*. Diss. Stockholm: Stockholms universitet

Rasmusson, Viveka & Erberth, Bodil (2016). *Undervisa i pedagogiskt drama*. 2. uppl. Lund: Studentlitteratur

Skolverket (2022). *Läroplan för grundskolan, förskoleklassen och fritidshemmet 2022*. Skolverket: Stockholm

Stensmo, Christer (2002). *Vetenskapsteori och metod för lärare: en introduktion*. 1. uppl. Uppsala: Kunskapsföretaget

Vetenskapsrådet (2017). *God forskningssed*. Vetenskapsrådets rapportserie. ISBN: 9789173071895.

Bilagor

Bilaga A Intervjufrågor

1. Hur länge har du arbetat här?
2. Hur länge har du arbetat med barnteater?
3. Vilken utbildning har du?
4. Varför tycker du att det är viktigt att barn får uppleva teater?
5. Vilka är utmaningarna med att spela teater för en barnpublik?
6. Vilka utmaningarna anser du att det finns med att spela teater i en skolmiljö?
7. Vilken anser du är den största skillnaden mellan en barnpublik och en vuxenpublik?
8. Om du hade fått utveckla och förändra någon aspekt inom barnteatern, vad skulle det vara?
9. Hur ser ert samarbete ut med skolorna ur en pedagogisk synvinkel?
10. Vad är det som styr hur ofta ni åker ut i kommunerna och spelar för skolbarn och förskolebarn?

Bilaga B Formulär för medgivande av deltagande i studie

Hej!

Vi är två studenter som läser näst sista året på grundlärarprogrammet F-3 på Linnéuniversitetet i Växjö. Vi skriver nu självständigt arbete i svenska om ämnet teater för skolbarn och önskar därför intervjua dig.

Vi fokuserar främst på:

- Varför barnteater är viktigt
- Hur det pedagogiska samarbetet med skolan ser ut
- Vilka utmaningarna som finns med att spela teater för skolbarn

Vi kommer att göra en röstinspelning (ej filma) under intervjun som stöd för efterarbetet och vi kommer givetvis att följa de forskningsetiska råden. Din identitet kommer att vara anonym i arbetet och likaså din arbetsplats. Du kan när som helst välja att avbryta din medverkan. Om du undrar över något finns våra kontaktuppgifter nedan:

Ellinor Hammar eh222bz@student.lnu.se

Lisa Brolin lb223ux@student.lnu.se

Tack på förhand!

Hälsningar,

Ellinor Hammar och Lisa Brolin

Jag godkänner mitt deltagande i undersökningen:

Namnsteckning: _____

Namnförtydligande: _____

Datum: _____